De grens van het eiland (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Elena had haar hele jeugd doorgebracht in een klein dorp aan de oostkust van het eiland Marovia. Haar grootvader vertelde vaak over de dag waarop vreemde schepen aan de horizon verschenen. Soldaten uit het naburige keizerrijk waren toen het eiland binnengevallen, zonder waarschuwing en zonder oorlogsverklaring. De boeren, die nauwelijks wapens bezaten, konden weinig doen. Vijftig jaar later herinnerde het dorp zich die dag nog altijd met een mengeling van verdriet en trots.

De invasie had het leven op Marovia diepgaand veranderd. Nieuwe wegen werden aangelegd, oude tempels werden afgebroken en de taal van de bezetter werd op alle scholen onderwezen. Toch bleef er iets bewaard. In de bergen, waar de wegen slecht waren, spraken de mensen hun eigen taal verder. Elena's grootmoeder zei altijd dat de bergen de ziel van het eiland hadden gered.

Toen Elena twintig was, studeerde ze biologie in de hoofdstad. Ze werkte aan een onderzoek over een zeldzame vogel die alleen in het noorden van het eiland voorkwam. De habitat van die vogel bestond uit vochtige bossen die snel verdwenen door de aanleg van nieuwe kazernes. Ze schreef een lang rapport en stuurde het naar het ministerie. Het antwoord kwam pas na vier maanden en bevatte weinig meer dan beleefde formuleringen. Volgens de ambtenaren mochten militaire belangen niet ondergeschikt worden gemaakt aan de bescherming van vogels.

In diezelfde periode groeide er in de hoofdstad een beweging die de onafhankelijkheid van Marovia eiste. Studenten, vissers en leraren kwamen samen op pleinen en in cafés. Elena luisterde eerst afzijdig toe, maar langzaam raakte ze overtuigd. Op de bijeenkomsten sprak men niet alleen over politiek, maar ook over taal, muziek en het landschap. Iemand zei dat de wens om je eigen land te besturen universeel is, want geen enkel volk laat zich graag door vreemden regeren. De zaal was het daar hartgrondig mee eens.

Het moeilijkste onderwerp bleef de bevolking zelf. Marovia telde inmiddels drie grote etnische groepen, die elkaar met wantrouwen bekeken. Sommige families waren pas twee generaties geleden gekomen, in een tijd waarin de immigratie door de bezetter juist werd aangemoedigd. Hun kinderen waren op het eiland geboren en kenden geen ander thuis. Elena begreep dat een vrij Marovia alleen kon bestaan als niemand zich er vreemd voelde. Op een avond in november hield ze haar eerste toespraak. Ze sprak kort en zonder papier, en ze eindigde met de opmerking dat eenheid belangrijker was dan gelijk krijgen. Er volgde een lange stilte, en daarna applaus. De volgende ochtend stond haar naam voor het eerst in de krant.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29453

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2049